

Muộn Màng

Xuân Diệu

Anh biết yêu em đã muộn màng
Nhưng mà ai cưỡng được tình thương!
Ngậm ngùi tặng trái tim lưu lạc
Anh chỉ xin về một chút thương.
Một chút hương phai của ái tình
Mà em không thể gửi cùng anh;
Để lòng ướp với tình phai ấy
Anh tưởng từ đây bớt một mình.

Mắt ướt trông nhau, lệ muốn tuôn,
Gượng cười anh phải khóc thầm luôn :
Em là người của ai ai đấy,
Lưu luyến chi nhau để xót buồn.

Dầu chiếm tay em, anh vẫn hay
Rằng anh chỉ nắm cánh chim bay :
Bao giờ có được người yêu dấu!
Chắt chực trong lòng vạn đắng cay.

Anh chỉ là con chim bơ vơ
Lạnh lùng bay giữa gió, sương, mưa
Qua gần tổ ấm đôi chim bạn,
Bỗng thấy lòng cuồng yêu ngẩn ngơ

Yêu ngẩn ngơ rồi đau xót xa
Sổ anh là khổ, phận anh là
Suốt đời nuốt lệ vào trong ngực :
Đem ái tình dâng kẻ phụ ta.

Chưa đi mà đã cách xa nhau,
Lúc biệt ly rồi, xa đến đâu?
Thôi hãy để anh đi hốt hoảng,
Gấp đem thương nhớ khuất mây mù.

Thôi hãy để anh đi thất thơ
Mặc luồng gió lạnh, mặc mưa to
Đánh vào thân thể run như sậy
- Tôi chẳng cần ai thương hại cho.